

Brána zraněných

15:17

Náhle se mi nově otevřel příběh apoštola Tomáše: Ježíš se identifikoval se všemi malými a trpícími – tedy *všechny bolestné rány, všechny bídy světa a lidstva jsou „rány Kristovy“*. Věřit v Krista, smět zvolat „můj Pán a můj Bůh“ – to mohu jen tehdy, budu-li se dotýkat *těchto* Jeho ran, jichž je i dnes náš svět plný. Jinak říkám jen naprázdno a neúčinně „Pane, Pane!“

Před ranami světa nesmíme utíkat a obracet se k nim zády, musíme je alespoň *vidět, dotýkat* se jich, nechat se jimi *zasáhnout*. Zůstávám-li vůči nim lhostejný, nezasazený, *nezraněný* – jak pak mohu vyznávat víru a lásku k Bohu, jehož *nevidím*?

Bez distance

18:36

Být „věřící“ neznamená navždy odhodit břemeno palčivých otázek. Někdy to znamená vzít na sebe kříž pochybností a i s ním Jež věrně následovat. Síla víry není v „neotřesitelnosti přesvědčení“, nýbrž ve schopnosti unést i pochybnosti, nejasnosti, snášet *tíhu tajemství* – a přitom zachovat věrnost a naději. Ano, možná toto je právě poslání Tomášovo: Víra, která se zrodila při dotyku Ježíšova boku, se pro něj nestane předmětem „vlastnění“. Ani teď pro něj víra nepřestává být *cestou*. Má dále nést břímě svých pochybností a pokušení ke skepsi. Jistoty víry dojde jen tam, kde se *při dotyku ran ve světě dotkne Boha* – jen tam se s ním setká.

Proměněné rány

23:33

Smím mít své rány! To je velký osvobozující krok k uzdravení. Nemusím být silný a krásný a úspěšný jako hrdinové filmů a televizních seriálů, nemusím být napomádovaně šťastný, neotřesitelně zdravý a věčně mladý jako panáci ve výlohách všudypřítomných reklam na všechno a na nic, nemusím mít oči planoucí odhodláním, napřaženou ruku a thymolinový úsměv jako politici na (počítačově upravených) volebních plakátech.

„Bůh se jim směje“ – stejně jako tehdy, když přišel shlédnout na bobek babylonské velestavby –, a my se můžeme smát s ním. Je to velmi osvobozující, smět být takový, jaký skutečně jsem.

Nestávám se právě v okamžiku pokorného objevu (a přijetí) toho; jaký skutečně jsem, *svou pravdivostí*, teprve zas autentickým obrazem toho, jenž *je ten, který je?* Nečiním (paradoxně) právě *přijetím své nedokonalosti* rozhodující krok k oné *celistvosti*, kterou On vtiskl člověku jako svou pečeť, svůj obraz, ale také jako poslání a úkol?